

Lần Đầu Gặp Gỡ

Contents

Lần Đầu Gặp Gỡ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5: End	13

Lần Đầu Gặp Gỡ

Giới thiệu

Anh làm sao có thể xem người khác là em? Người nào đã từng gặp Trương Phác Ngôn, làm sao có thể

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lan-dau-gap-go>

1. Chương 1

Người Trương Phác Ngôn ghét nhất tên là Trương Phác Ngọc.

Đó là một con ranh từ sáng đến tối không ngừng gây họa, nhưng đồng thời cũng là con gái rượu đại tộc đứng đầu thành phố C Trương gia sủng ái nhất, và cũng là em gái cùng mẹ cùng cha của Trương Phác Ngôn cô.

Mức độ Trương Phác Ngôn ghét cô em gái này nghiêm trọng đến nỗi cũng ghét luôn tất cả những người yêu thích con nhóc đó, ví dụ như là người đàn ông anh tuấn đang khiêu vũ với Trương Phác Ngọc này.

Hắn ta gọi là Lý Ý, đến từ một gia tộc chính trị đủ để xúng tằm cùng Trương gia, bản thân là ngôi sao trẻ tuổi nhất trên chính trường thành phố C, vừa qua ba mươi tuổi đã nắm giữ vị trí trọng yếu, chính xác là hàng đại gia nóng phồng tay.

Trong lòng là như vậy suy nghĩ chán ghét nhưng trên mặt Trương Phác Ngôn vẫn là giữ nguyên một bộ bất động thanh sắc. Cô thẳng lưng ngồi nơi sáng rõ nhất, người đến mời khiêu vũ dần dần càng ngày càng nhiều, Trương Phác Ngôn thấy phiền toái không chịu nổi, trên sân nhảy Phác Ngạc trình diễn màn nhảy vùng về tức cười kia nhìn cũng đủ rồi, vì vậy cô lặng lẽ đứng dậy rời khỏi.

Thoải mái từ sảnh trong khách sạn đi ngang qua thì đúng lúc cặp đôi kia ở trong sân nhảy cũng dời đến. Cách một tầng cửa sổ cổ kính chạm trở hoa văn, Trương Phác Ngôn nghe thấy thanh âm Lý Ý trầm thấp mà ôn hòa hỏi: “Em tên là gì?”

Trương Phác Ngạc lão đảo một cái —— trên ống quần hần đều là dày đặc dấu chân cô đập lên, cô làm sao mà dám nói thật a? Ngay lập tức giọng nói thanh thúy không chút do dự: “Em tên là Trương Phác Ngôn —— Ngôn trong ngôn tiểu yến yến!”

Lý Ý nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, mang theo vui vẻ.

Từ nhỏ đến lớn, Trương Phác Ngạc gây họa sau nói dối tên đã không phải là lần đầu tiên. Trương Phác Ngôn đã sớm lười dối chất so đo, nhưng lúc này đây, người này nhẹ nhàng một tiếng “Ừ” làm cô nghe xong không biết vì sao nhưng lại lập tức vô cùng muốn xông ra đối chất một phen.

Không khỏi liền dừng bước.

Trương Phác Ngôn từ khe hở cánh hoa gỗ lim chạm trở tỉnh xảo nhìn vào trong, giữa ánh đèn sân khiêu vũ đứng một vị công tử ôn nhu, văn nhã ôn nhuận như ngọc, nụ cười so với gió xuân đầu đêm lại càng làm người ta say mê.

Ngày thứ hai, Lý gia nhưng lại lập tức nhờ một vị lão tướng quân cùng hai nhà đều có giao tình trọng tới cửa làm mai.

Lão tướng quân này là chiến hữu cũ của Trương tổng tư lệnh, quyền cao chức trọng, ngày thường là đặc biệt cương chính nghiêm minh, nhưng lúc này nói đến Lý Ý lại khó được liên mồm khen ngợi không thôi, cuối cùng bình hần tám chữ: tuổi trẻ tài cao, tiền đồ vô lượng.

Lão tướng quân tìm tìm nhìn Trương Phác Ngôn nói: “Phác Ngôn, cháu từ nhỏ đến trưởng thành, bác nhìn khắp cả đám con trai cùng thế hệ với cháu, tính ra chỉ có tiểu tử Lý gia này còn có thể xứng với cháu.”

Mọi người nghe vậy đều cười, Trương Phác Ngôn cũng tự nhiên nhã nhặn khẽ mỉm cười.

Kế tiếp nhóm người lớn muốn thương lượng một chút chuyện cô không tiện ở lại, cô thông minh đứng dậy rời đi. Lúc lên lầu, tay khẽ nhắc lần vấy thướt tha tao nhã, xinh đẹp giống như một cánh bướm nhẹ nhàng tung bay.

Chẳng qua cánh bướm một tấm lụa mỏng manh, bị ngón tay thon dài kia nắm thật chặt, lặng lẽ thay đổi hình dáng.

Lão tướng quân vừa rời đi, Trương phu nhân liền vội vàng lên lầu. Lúc bà đẩy cửa đi vào, Trương Phác Ngôn đang ngồi trước bàn trang điểm, nhắc một chiếc lược ngọc tinh tế tỉ mỉ chải lần tóc dài mềm mại.

Trương phu nhân ngồi xuống bên mép giường, cười vô cùng vui vẻ: “Phác Ngôn, con đã gặp qua cậu Lý Ý đấy chưa?”

Trương Phác Ngôn khẽ gật đầu một cái, bình bình một tiếng “Rồi ạ”.

“Vậy thì, con cảm thấy cậu ta... thế nào?” Trương phu nhân từ trong gương quan sát vẻ mặt ái nữ, cẩn thận hỏi.

Lược ngọc trong tay Trương Phác Ngôn dừng ở nơi nào.

Em gái Phác Ngạc mặc dù tuổi còn nhỏ cũng là đã định cho người ta. Con rể tương lai chính là Tần Uẩn tiếng tăm lừng lẫy trong giới kinh doanh thành phố C, đối với Phác Ngạc lại là nhất kiến chung tình, tình thâm thâm thiết.

Bởi vì Tần Uẩn là con trai trưởng, nên một năm này Tần gia luôn thúc giục mau sớm tổ chức lễ cưới. Trương gia nhưng lại bởi vì phía trên Trương Phác Ngạc còn có Trương Phác Ngôn chưa gả ra ngoài, nên vẫn dùng dằng mãi.

Ý định của mẹ, Trương Phác Ngôn trong lòng hiểu rõ.

Mà nhớ tới cậu em vợ tương lai Tần Uẩn, trước mắt cô cơ hồ lại lập tức một lần thoáng qua nụ cười như gió xuân tối hôm qua.

Lòng tức khắc liền kết lại một tầng băng, mỏng manh áp chế sóng gió gợn lên chỗ sâu trong lòng.

Mép tầng băng mỏng kia, sắc bén như đao, cứa vào tim cô, vừa lạnh vừa đau.

“Rất tốt ạ” ngón tay cô khẽ động, lại tiếp tục từ từ chải mái tóc đen nhánh, “Con gả.”

Lý Ý không hổ là thiên tài hiếm có của giới chính trị, khả năng khống chế cảm xúc có thể nói là không chê vào đâu được.

Lúc bị đương trường báo cho biết vị này trước mặt mới là Trương Phác Ngôn, Trương Phác Ngôn hết sức chăm chú không chớp mắt ngắm nhìn vẻ mặt hắn, lại chỉ thấy sắc mặt của hắn không có chút nào biến hóa, ngược lại vui vẻ nơi đáy mắt kia càng sâu hơn một chút.

Trương Phác Ngôn lúc này ở trong lòng lạnh lùng cười một tiếng.

Đâm lao phải theo lao phải không?

Hay vẫn là... có còn hơn không?

“Phác Ngôn?” Lý Ý phát hiện vị hôn thê của anh luôn thất thần khi anh vui vẻ mỉm cười “Đang nghĩ gì vậy?”

Thành phố C tháng hai đã có vẻ xuân sắc, nhưng gió vẫn còn lạnh. Anh cởi áo khoác xuống khoác lên trên vai cô, thuận thể tự nhiên đem kéo cô vào trong ngực.

Chiếc cằm xinh đẹp đề lên trán cô, Trương Phác Ngôn không ngẩng đầu được, nghiêng mặt một tiếng “Ừ, anh nói gì?”

Lý Ý ngừng lại, “Anh vừa mới hỏi em, lễ cưới chúng ta làm vào cuối tháng, có thể không?”

Cô yên lặng, hồi lâu mới cười một tiếng, “Anh nghĩ sao?”

Anh nhắc tay lên sửa sang lại cổ áo cô, “Anh đương nhiên là... càng nhanh càng tốt.”

Bốn chữ cuối cùng kia anh khẽ khàng nói, mang theo cảm xúc vi diệu nào đó, phức tạp khiến cô không hiểu được.

Cô ngẩng đầu nhìn vào mắt anh, anh nhưng lại có chút mắt tự nhiên tránh đi.

Trương Phác Ngôn trong lòng nhất thời tịch mịch mắt mắt không nói nên lời.

Ngay cả gió xuân này cũng càng thêm lạnh thấu xương. Siết thật chặt áo khoác trên người, cô im lặng không lên tiếng ôm hai cánh tay một mình đi về phía trước. Nghe tiếng bước chân anh theo tới, cô dừng lại.

“Anh là thật nghiêm túc sao —— Anh so với em còn rõ ràng hơn, gia đình chúng ta định ra hôn nhân so với những người khác dễ dàng hơn, đồng thời cũng càng khó khăn hơn. Lý Ý, anh nghĩ cho kĩ, em không phải là người dễ ở chung đâu.”

Lời của cô, tựa hồ như nghĩ đến đã lâu, lại tựa hồ như cảm xúc nhất thời bật thốt lên. Lý Ý năm này tháng nọ thành thạo sống giữa đủ loại tâm tư trù tính, lúc này lại không hiểu nổi ý tứ trong lời cô.

“Anh đương nhiên là thật nghiêm túc.” Trong chốc lát anh trả lời cô, dịu dàng mà kiên định, “Rất nghiêm túc!”

Trương Phác Ngôn dưới ý xuân lạnh lẽo lẳng lẳng nhìn hắn, hồi lâu trời dần dần tối lại, giữa tranh sáng tranh tối, cô chợt dời đi ánh mắt, nở nụ cười vô cùng xinh đẹp mà ý vị khó hiểu.

“Nghiêm túc là tốt rồi —— Nghe theo anh, tổ chức vào cuối tháng đi.”

Kết hôn ngày đó, anh uống đến say mềm.

Mọi người mang anh vào phòng tân hôn, dưới Trương Phác Ngôn mỉm cười khéo léo mà lạnh lùng, toàn thể chạy trốn chết, đừng nói đến náo loạn động phòng, ngay cả chỉ chạy ngang qua cũng không chịu.

Chú rể nửa người ngã xuống dưới giường, mê say nhắm hai mắt nhẹ giọng gọi: “Phác Ngôn, Phác Ngôn.”

Trương Phác Ngôn thương hại nhìn anh, trong lòng biết “Phác Ngôn” anh gọi cũng không phải là chính mình, lúc này đang đội mũ phượng khăn quàng.

“Phác Ngôn...” Anh không chịu bỏ qua.

Trương Phác Ngôn đi tới trước mặt anh, cúi đầu tỉ mỉ ngắm nhìn, muốn từ trên khuôn mặt nhìn ra một chút chân thật. Nhưng vẻ mặt anh một điểm bị trạc phá cũng không, ngược lại lại cực kì dịu dàng.

Cô đưa tay mặt của anh.

“Chỉ một lần gặp mặt mà thôi, khó quên như vậy sao?” Trương Phác Ngôn cúi đầu lẩm bẩm hỏi.

Hồi lâu không có tiếng động, lòng cô dần dần lạnh, không đề phòng bị người đang nhắm chặt hai mắt kia vươn tay kéo lấy.

Cô ngã xuống trên người anh, hai người thoáng cái quá gần gũi.

Lý Ý chậm rãi mở mắt ra. Đôi mắt đen kia từng vì Phác Ngôn ngập tràn gió xuân, lúc này sáng ngời giống như hai ngôi sao duy nhất giữa đêm tối vô tận.

“Một lần là đủ rồi “ anh nói rành mạch từng từ, ánh mắt sáng quắc “Trọn đời khó quên.”

Trương Phác Ngôn hít vào một hơi ngậy người. Anh lại cười, chợt lật người áp lại, mang theo hơi thở đàn ông thuần hương rượu, nhất thời dồn dập mà đến bao trùm lấy cô. Trương Phác Ngôn theo bản năng giãy giụa, bị anh dễ dàng chế trụ. Anh cười vô cùng vui vẻ, giữa đôi mắt đen như mực chiếu ra hình ảnh cô, hai gò má đỏ tươi như hoa đào say rơi giữa gió xuân.

“Em gả cho anh” anh khẽ thơm hoa hồng đỏ rực trên má cô, nụ cười kia cơ hồ có thể hình dung vì mỹ mãn “Phác Ngôn, anh thật là vui vẻ.”

2. Chương 2

Lý Ý tuổi trẻ thành công, đã là nhân vật vô cùng quan trọng trong cả gia tộc, vì vậy Trương Phác Ngôn tuy là cô dâu mới cưới về nhưng đám bà cô chị em dâu cũng đều chạy đi nịnh bợ cô, không người dám nặng lời nửa câu với cô.

Thậm chí cha mẹ của Lý Ý cũng đối với vị con dâu này rất khách khí, săn sóc cô tân hôn ngày đêm vất vả, hai ông bà liền đi ra biệt thự, đem ngôi nhà lớn như thế để lại cho vợ chồng mới cưới hai người một chỗ.

Đối với chuyện này Phác Ngôn có chút thấy không ổn, nhưng trái lại Lý Ý lại hài lòng cực kỳ: “Không phải là tốt vô cùng sao? Em cũng được thoải mái chút.”

Sáng sớm cuối xuân hơi lạnh là như thế tốt đẹp dễ chịu, tân nương tử của anh lại mỗi ngày đều muốn đi vào phòng cha mẹ chồng chào hỏi, lưu lại một mình anh rời giường, thật sự là có chút tịch mịch đáng tiếc nha!

“Em cảm thấy ba mẹ tựa hồ... không phải là rất thích em?” Phác Ngôn suy nghĩ một lúc, nói.

Lý Ý nghe vậy nâng mày, “Phác Ngôn, là em nghĩ nhiều”

“Thật sao?”

“Thật.” anh nhàn nhạt mà chắc chắn, “Người nào lại không thích Phác Ngôn của anh chứ?”

Đại khái chính là bởi vì lúc này là khoảng thời gian tốt nhất trong ngày, ánh mặt trời ấm áp mà không nóng nực, lại trùng hợp bữa ăn sáng trên bàn mấy món ăn đều là cô thích, nên trong lúc nhất thời Trương Phác Ngôn tâm tình thật tốt, thấy anh đang đưa tay muốn lấy tờ báo trước mặt cô, cô liền thuận tay cầm lên, đưa tới trên tay anh — bàn tay Lý Ý nháy mắt cứng ở chỗ nào đó.

Thụ sủng nhược kinh.

Đúng vậy, đây là trong suốt cả đời Lý Ý lần đầu tiên hưởng đến tư vị thụ sủng nhược kinh.

“Sao vậy?” Cô làm bộ như không biết, cố ý mặt ra vẻ nghi vấn nhìn hướng anh.

Lý Ý dĩ nhiên sẽ không nói gì, chỉ lắc đầu, nhưng khóe miệng làm thế nào cũng không kìm được cong cong lên.

Sau đó Trương Phác Ngôn dĩ nhiên vẫn như thường. Cô không biết là, vì một cái hành động nho nhỏ như vậy nhưng lại chọc cho toàn bộ thư kí của tòa nhà đều tụ lại một chỗ, mỗi người đều cầm một bản “Báo buổi sáng thành phố C” đau khổ nghiên cứu, trăm tư khó giải — không có tin tức trọng yếu gì a! Cũng không có nội dung chỉ thị hội nghị nào cả, toàn bộ cùng với tờ báo bình thường khác chẳng có gì đặc biệt khác nhau... Nhưng là vì sao thủ trưởng cả ngày đều đặt ở bên tay, ngay cả giữa kì hội nghị thường kỳ đều không quên lật xem nghiên cứu à?

Công việc của Lý Ý vô cùng bận rộn. Trước kì trăng mật anh trăm phương ngàn kế tránh đi một ít chuyện, theo cô đi ra ngoài chơi, sau khi trở về, công vụ chất đống như núi, đã bận nay còn bận hơn.

Trương Phác Ngôn từ nhỏ đến lớn đã thường thấy cha và anh trai như vậy, đối với việc anh có thể mỗi ngày trở lại cùng ăn với cô một bữa cơm, ở nhà ngủ mấy giờ, đã là sợ hãi cùng bội phục không thôi.

Ngược lại Lý Ý, đối với kiểu thê loại này độ lượng rất là có chút không làm được.

Mấy tháng sau khi kết hôn, có một ngày anh ở khoảng cách 40 phút giữa hai hội nghị vui sướng chạy về nhà.

Lý phu nhân khi đó đang ở giữa vườn hoa phơi nắng. Chính ở lúc chiều thu ánh mặt trời dịu nhẹ nhất, cô ngồi ở dưới giàn trồng hoa, nhàn nhã tía hoa. Anh đứng ở dưới mái hiên nhìn mấy phút, hơi thở dồn dập dần dần ổn định lại, nhẹ nhàng đi tới từ phía sau ôm lấy cô.

Cô tâm tình rất tốt, quay đầu cười với anh.

“Phác Ngôn,” anh hôn lên tóc mai của cô “Lúc em ở một mình, hay lúc ở cùng với anh vui hơn?”

“Đều vui cả.”

“Cái gì?” Đáp án này làm ngữ khí anh trở nên bất thiện.

“Anh hôm nay không bận à?” Cô thông minh nói sang chuyện khác.

“Không bận. Có cần anh đi dạo phố với em không?” Anh ngửi hương thơm thoang thoảng nơi mái tóc cô, mặt mỉm cười mà lại hưng phấn hỏi cô.

“Hôm qua vừa mới đi với bọn Khả Khả rồi.” Cô ngửi ngửi một cành hoa trong tay, ngọt ngào cười, quay đầu nói đùa với anh: “Cái em không cần anh lại cố ý làm cho em — toàn nói lời vô dụng, hay là anh đem nâng định mức thể của em lên một cấp nữa xem?”

Tân hôn thiếu phụ cười giỡn, uyển chuyển hàm súc mà kiều mỵ động lòng người. Lý Ý nhần lại nhần, vẫn là không nhìn được mặt đen, khom lưng bế cả người cô lên, xoay người sải bước đi vào phòng ngủ.

Chạm mặt phải lính cần vụ đi đến, vốn là tới để nhắc anh thời gian đi họp thời gian sắp đến nên đi ra cửa, thấy hình ảnh này “Cộp!” một tiếng đứng nghiêm quay lại phía sau, đảo mắt liền mất bóng.

Lý Ý làm như không nhìn thấy, Trương Phác Ngôn thật thấp kêu than một tiếng, bùng mặt vui vào trong ngực anh, “Để em xuống! Anh rốt cuộc muốn làm gì hả?!”

Lý Ý cúi đầu, ở bên tai cô hừ nhẹ: “Anh muốn cùng em thảo luận về vấn đề ——‘nhu cầu.’”

Phác Ngôn lập tức đỏ mặt. Đây là ban ngày, hướng chi tối hôm qua cùng sáng sớm hôm nay cũng đã... Véo anh một cái bày tỏ kháng nghị, không nghĩ tới Lý Ý vốn đang nhin được, lần này đã bị hoàn toàn kích thích, vừa vào phòng ngủ liền đặt cô để ở sau cửa...

Một câu nói đùa mà thôi, chưa đến mấy ngày sau, Lý Ý lại thật đem định mức thể của cô lên tới con số dọa người.

Lúc uống xong trà chiều bạn bè hâm mộ trên ghẹo cô: “Phác Ngôn, nếu cậu trở về cãi nhau với thủ trưởng nhà cậu, có thể trực tiếp quẹt thẻ bay trực thăng về nhà mẹ đẻ nha!”

Trương Phác Ngôn cười cười, thu lại thẻ phục vụ đưa tới, cũng không nói lời nào.

Nhưng sau lại, không biết vì sao, ngay cả ly cà phê đen cô uống đến cũng đều là ngọt.

Chỉ chớp mắt đã đến mùa xuân năm sau, là lúc em gái Trương Phác Ngọc xuất giá. Hôn lễ ngày đó, Lý Ý gạt ra hết thời gian công việc, theo Trương Phác Ngôn đi Trương gia đưa gả.

Trong xe đi đường, hai người đều không nói một lời, Trương Phác Ngôn chán đến chết cầm lấy quà tặng kết hôn anh tự mình chuẩn bị, tùy ý nằm ở trong tay chơi.

“Phác Ngôn, cẩn thận một chút.” Xe hơi lắc lư một chút, đang nhắm mắt dưỡng thần Lý Ý mở miệng nói với cô.

Cẩn thận cái gì? Tâm ý của anh ta sao? Trương Phác Ngôn tay dừng lại, cũng không lên tiếng.

Đúng lúc này xe dừng lại, cô giơ tay đẩy ra cửa xe, quả cầu thủy tinh đất tiền hiếm có cùng với cái hộp một đường bay rơi xuống đất, vỡ tan nát.

Lý Ý nghĩ xe đến nơi, hướng về phía mảnh thủy tinh đầy đất hơi nhú mày. Trương Phác Ngôn ở bên cạnh lẳng lặng chờ anh nổi giận, anh lại chỉ lắc đầu một cái, phân phó thư kí đi theo lập tức lại lần nữa chuẩn bị một phần lễ.

“Vào đi thôi.” Anh tới cầm tay cô, cô lại xoay người rời đi.

“Phác Ngôn!” Anh thấp giọng gọi lại cô, âm thanh ần nhẫn.

Trương Phác Ngôn quay đầu lại, cách anh đứng không xa, dùng một loại xa lạ thần sắc anh chưa từng thấy qua lẳng lặng nhìn anh, trong chốc lát, cô chậm rãi mở miệng: “Sớm biết có hôm nay, hà tất phải bắt đầu.”

Lý Ý trái tim bùng lên giận dữ, trên mặt liền càng thêm nhàn nhạt: “Anh cũng đang muốn nói với em những lời này.”

Trương Phác Ngôn sắc mặt đổi một cái, dưới con mắt của mọi người, hung hăng hất ra cánh tay anh đưa tới.

Hôm nay cô dâu cũng không giống như Trương Phác Ngôn trước kia cự người ngàn dặm, bạn bè thân thích ồn ào ầm ĩ, đủ loại trên chọc, náo nhiệt không thôi.

Chú rể Tần Uẩn che lại cô dâu nhỏ của mình ở phía sau, một người ngày thường lạnh nhạt thanh quý lúc này bị vẽ son môi lên mặt, tức cười mà chặt vật.

Cũng mặc kệ cỡ nào bất đắc dĩ khó chịu, anh thủy chung một tay che chở người phía sau, thỉnh thoảng Trương Phác Ngọc không cam lòng thò đầu ra ngoài kháng nghị đôi câu, anh liền dịu dàng cười kéo cô trở lại.

Anh ta cười lên rất đẹp, lúc đầu ở lễ kỉ niệm trường cũ một trăm năm, anh bị mọi người vây quanh, mỉm cười như thanh phong minh nguyệt, Trương Phác Ngôn lần đầu tiên nhìn đã vừa ý.

Thật ra thì nụ cười của Lý Ý cũng rất đẹp, bất quá bởi vì công việc, thường xuyên không thể không nghiêm mặt cổ ra vẻ lão luyện, dần dà, trong cuộc sống riêng cũng cực ít có lúc cười.

Cực ít, nhưng cũng không phải là không có. Lúc nhìn cô, anh thường xuyên đều là cười. Trương Phác Ngôn có thể rõ ràng nhớ lại mỗi cái tươi cười của anh: dịu dàng, vui vẻ, chói mắt... Còn có, lần đầu tiên gặp mặt anh hướng về phía Trương Phác Ngọc nhà cô cười, nụ cười xinh đẹp so với gió xuân càng làm người ta say mê.

Trương Phác Ngôn cả đời này chán ghét đối với Trương Phác Ngọc cộng lại, cũng so ra kém ghen tị với Trương Phác Ngọc trong nháy mắt đó.

Chuyện cho tới bây giờ, sẽ không có thể không thừa nhận, hết thấy tương kế tựu kế, xích mích cự nự, cũng chẳng qua là nguy trang —— Trương Phác Ngôn đối với Lý Ý, nhất kiến chung tình.

Người nào yêu Trương Phác Ngọc cũng không sao cả, cô lại chỉ cầu nụ cười đó mà thôi.

Chỉ tiếc yêu cầu này quá xa xỉ, thể định mức có cao bao nhiêu cũng quẹt không mua nổi.

Trương Phác Ngôn ngơ ngẩn rơi lệ.

Lúc này, Lý Ý đứng ở bên vợ, đoàn người huyên náo, anh âm thầm thay cô ngăn ra riêng một phần an tĩnh, mà khi anh đang muốn vươn tay ôm nàng thì lại thấy khuôn mặt nghiêng nghiêng của cô, trên gò má nhu mỹ, tựa như là nước mắt.

Theo tầm mắt cô nhìn lại, Tần Uẩn đang cúi đầu dịu dàng hôn Trương Phác Ngọc.

Lý Ý thu hồi tay, im lặng không lên tiếng tay siết thành quyền.

Trên đường trở về ai cũng không nói lời nào, đến nhà Trương Phác Ngôn đi thẳng về phòng, anh mặt lạnh đi theo sau lưng, lúc cửa phòng đóng kịp thời đưa tay ra đẩy lại, phát ra rầm một tiếng. Trương Phác Ngôn quay đầu lại cau mày, không chút khách khí lạnh lùng nói với anh: “Đi ra ngoài!”

Chưa từng có người dám như vậy nói chuyện với với Lý Ý, sắc mặt của anh sa sầm xuống.

“Phác Ngôn” anh gần từng chữ “Có chừng có mực!”

“Anh không có tư cách nói tôi!”

“Tần Uẩn thì có?”

Anh tự cho là hiểu rõ cười lạnh.

Trương Phác Ngôn cứng người kiềm chế muốn cho anh một cái tát, cũng lạnh giọng cười: “Anh... vừa ăn cướp vừa la làng!”

Lý Ý cười cười “Phác Ngôn, em thật nghĩ rằng anh không biết đoạn quá khứ kia giữa em và Tần Uẩn sao?”

Ban đầu Tần gia có ý muốn liên hôn với Trương gia, mà Trương gia hai cô con gái, các trưởng bối Tần gia lại càng hợp ý là Trương Phác Ngôn —— Bọn họ cần một nữ chủ nhân có thể chống đỡ được cho cả cả gia tộc, chứ không phải là cô nhóc không rành thế sự như Trương Phác Ngọc.

Nhưng Tần Uẩn quyết tâm không phải là Trương Phác Ngọc thì sẽ không cưới, ai cũng không biết làm thế nào với hắn.

Dù chưa bắt đầu đã kết thúc, cũng không có mấy người biết, nhưng đoạn quá khứ này đối với Trương Phác Ngôn mà nói, vẫn trở thành miệt vết thương không thể đụng vào.

Lập tức cô tức giận thổ hồng hển thôi đẩy anh “Đi ra ngoài! Tôi không muốn nhìn thấy anh!”

Trong mắt Lý Ý tức thì xẹt qua tia lạnh lẽo, bắt lấy tay của cô, hung hăng kéo cô vào trong ngực, dễ dàng không chế làm cô không động đậy được. Trương Phác Ngôn hận vô cùng, há mồm cắn, anh cúi đầu tìm được môi của cô, hung hăng ăn vào trong miệng.

Hôn lên hàng lệ cô rơi xuống, anh mới thoảng buông ra. Cúi đầu nhìn người trong ngực nước mắt rơi như mưa, Lý Ý hồi lâu bất đắc dĩ, khàn khàn chậm rãi hỏi: “Phác Ngôn, anh phải làm thế nào với em mới được đây? Anh đối với em không tốt sao? Còn chưa đủ tốt sao?”

Trương Phác Ngôn không tiếng động khóc, dời đi ánh mắt không nhìn anh.

“Nói a!” anh không nhìn được lại cúi đầu nặng nề hôn cô. Bộ dáng uất ức của cô làm anh hẩn hiềm thấy mất đi tỉnh táo “Em đã gả cho anh rồi, em còn muốn như thế nào nữa?! Em lại có thể làm thế nào?”

Lời này nghe vào trong tai Trương Phác Ngôn, quả thực đau đến chết tâm! Cô ra sức từ trong ngực anh giãy giụa thoát khỏi, đương lúc dây đưa cô giương tay lên, móng tay được bảo dưỡng chăm sóc quét rách cầm anh, đầu tiên là thật dài một đường màu trắng, rồi chuyển hồng, sau đó máu tươi chậm rãi từ nơi kia rỉ ra...

3. Chương 3

Lần đầu tiên chiến tranh lạnh sau khi kết hôn cứ như vậy bắt đầu. Lý Ý bận rộn vốn là thiên hôn địa ám, trước đây là trăm phương ngàn kế lách thời gian về nhà với cô, hiện tại có ý tránh né, suốt một tuần Trương Phác Ngôn cũng chưa thể nhìn thấy anh một lần.

Không thấy được liền cứ không thấy được đi, cô không quan tâm!

Nhưng là, người tuy không xuất hiện, trong nhà lại nơi nơi có dấu vết của anh: trong phòng quần áo trên mắc áo của cô, bị đổi lại thành áo của anh, áo khoác móc vào bên ngoài áo sơ mi của cô, nhuộm một mùi hương lên áo cô, mặc lên người cả người cũng không được tự nhiên; trên bệ rửa mặt, dao cạo râu dùng xong không cất lại về đúng chỗ liền đụng tới khăn mặt của cô, đợi cô rửa mặt xong lau, ở chóp mũi tất cả đều là mùi nước cạo râu của anh, quanh quẩn không đi, ghét cực kỳ.

Còn có một lần, cô uống nhầm một ly cà phê đen, lẫn qua lộn lại không thể ngủ, cho đến rạng sáng, giữa lúc đang trù trề, rốt cục nghe được tiếng anh đi lên lầu, cô lập tức không động dậy giả bộ ngủ.

Tiếng bước chân dừng lại ở trước giường cô, hồi lâu, gối nhẹ nhàng trầm xuống, hô hấp êm ái như lông chim phủ ở trên mặt cô.

Trương Phác Ngôn nhắm hai mắt nín thở bất động, mặt đã dần dần nóng lên.

Ngày thứ hai, Trương Phác Ngôn nhìn như cũ mất hứng, nhưng cũng không giống như trước đây lạnh lẽo băng sương. Lính cần vụ trong nhà giỏi đoán ý tứ, đương lúc cô như du hồn lên lên xuống xuống cầu thang thì như lơ đãng nhắc nhở một câu: “Phu nhân —— thủ trưởng hôm nay có một hội nghị thông qua truyền hình, lúc này đài truyền hình đang chiếu trực tiếp đấy!”

Cô nghe, sao cũng được “Ừ” một tiếng, xoay người lên tầng, đóng kĩ cửa phòng lập tức mở ti vi.

Quả nhiên, trên ti vi giữa một đám trung niên mặt mũi nghiêm túc, anh đang ngồi ở chính giữa, môi xinh đẹp hơi mím, nghiêm túc nghe người bên cạnh báo cáo, mặt mũi lạnh lùng, phong thái bình tĩnh, nhưng là... trên chiếc cằm anh tuần kia, dán một cái buồn cười bằng urgo, ở giữa hoàn cảnh cùng với đám người đó, có thể nói nhìn mà giật mình.

Tắt ti vi, Trương Phác Ngôn yên lặng ngồi trong chốc lát, đứng dậy gọi lái xe.

Bên này cô vừa mới ra cửa không lâu, trong hội trường Lý Ý liền nhận được tin tức. Lúc này hội nghị mới tiến hành được một nửa, anh nhấn lại nhấn, vẫn là cơ hồ liền lập tức đứng dậy rời khỏi chỗ.

Từ đại sảnh hội nghị đi ra ngoài, chờ thang máy cũng ngại chậm, theo cầu thang bộ một đường sải bước đi xuống, cảnh vệ ở cửa xa xa thấy anh ra ngoài liền cộc cộc hành lễ, cách đó không xa Trương Phác Ngôn nghe thấy, nhất thời hướng bên này nhìn tới.

Ánh nhìn này khiến cho Lý Ý gấp gáp khó nhìn, cư nhiên trước mặt mọi người chạy băng băng, giữa ánh mắt kinh ngạc của cấp dưới đang thông dong lui tới, anh mấy bước liền vọt tới trước mặt cô.

Trương Phác Ngôn ánh mắt có chút hoảng hốt, cũng có chút lúng túng. Dưới hơi thở hỗn hển, ánh nhìn chăm chú vô hạn vui mừng của anh, cô dần dần đỏ mặt, cúi đầu xuống.

“Đã kết thúc chưa?” Cô cúi đầu nhẹ giọng hỏi.

Anh không nói lời nào, chẳng qua là chăm chăm nhìn cô, nhìn không chớp mắt. Trương Phác Ngôn bị nhìn vừa thẹn vừa giận, trong óc quả thực là một màu trắng xóa, nghĩ không ra được một câu hàn huyên, lòng phát cáu, ngẩng đầu nhỏ giọng mà hung tợn: “Anh sao có thể đáng ghét như vậy!”

Lý Ý nở nụ cười, trong lòng biết rõ ở chỗ này không ổn, lại không nhìn được giờ tay lên xoa nhẹ mặt cô, đem cô nặng nề áp vào trong ngực.

Đã có thật nhiều năm không có tùy ý phần khởi cảm giác, anh ôm lấy cô đi ra bên ngoài, lưu lại ở trong đại sảnh kia một đám bị đứng hình như tượng gỗ ——

Vừa rồi... Vừa rồi người... mới cười kia... Là thủ trưởng... của bọn hắn đi?!

Thủ trưởng cư nhiên sẽ cười?!

Thủ trưởng cư nhiên cũng là sẽ cười!

Tiểu biệt thắng tân hôn, Lý Ý quả thực như là phát điên.

Trương Phác Ngôn ứng hồng nghiêm mặt, cả người như nhũn ra ngay cả đầu ngón tay cũng không nhúc nhích được, anh lại vẫn còn hưng trí bất tận, dán vào lưng cô cọ cọ, thở hổn hển cúi đầu cười: “Xem ra em cũng rất muốn anh thôi.”

Trương Phác Ngôn yếu đuối hừ một tiếng, phảng phất như không thèm để ý, anh lập tức sát vào gần hơn: “Chẳng lẽ không đúng?”

Vấn đề này, trả lời đúng hoặc không đúng đều là kết cục giống nhau, cô đóng chặt miệng, không cho anh bất kì cơ hội thừa dịp nào.

Đáng tiếc cô vẫn còn là xem thường trình độ vô sỉ của người khác —— “Phu nhân không trả lời, vì phu không thể làm gì khác hơn là tự mình tìm tòi.” Anh ra vẻ nghiêm trang, lại bắt đầu làm chuyện tối không đứng đắn kia.

Trương Phác Ngôn thôi đẩy trốn tránh, anh ngược lại lại càng thêm hăng hái.

“Mấy giờ rồi?” Chuyện xong, Trương Phác Ngôn nằm ở dưới chăn gắm lộn xộn, mặt nhọc vô cùng mềm thanh hỏi sau lưng người đang hổn hển thở dốc.

Lý Ý duỗi tay bật lên đèn, lật lên đồng hồ đeo tay rơi xuống đất liếc nhìn một cái, lại nằm xuống cuốn lấy cô, thích ý khẽ than: “Mười giờ bốn mươi.”

“...”

Cư nhiên làm vậy đến gần mười giờ!

“Mau dậy đi!” Cô chống lên thân đẩy anh ra, lại bị anh áp đảo.

“Không!” Anh vẻ mặt vô lại vô cùng hiềm thấy, cô vừa tức lại vừa buồn cười, bị áp không thể động dậy, liền nâng chân đá anh, không ngờ bị anh cuốn lấy.

Hai người đánh đùa như hai đứa trẻ con, bên ngoài lính cần vụ đương khổ sở chờ đợi xa xa thấy cửa sổ bên này đèn sáng, như được cứu mạng chạy tới, nhắm mắt gõ cửa một cái.

Trên giường loạn thành một đoàn hai vợ chồng nhất thời ngưng trệ, Trương Phác Ngôn đẩy đẩy anh. Lý Ý mặc dù không muốn để ý tới, nhưng cũng biết thời gian này nếu không phải chuyện quan trọng sẽ không tới trước quấy rầy nên không thể làm gì khác hơn là vạ phần không cam lòng từ trên người cô đi xuống.

Mặc lại y phục, anh qua loa sửa sang lại, trước khi đi ra lưu luyến cúi người hôn cô: “Chờ anh trở lại.”

“Ừ.” Cô nhẹ giọng đáp ứng, thần thái mềm mại đáng yêu sau cơn hoan ái giống như móng vuốt nho nhỏ gãi gãi ở tim Lý Ý, anh không nhìn được hôn hôn cô.

Hôn cô đến đầu óc choáng váng hai mắt mê ly, bản thân cũng căng cứng không tốt lắm, anh quyết tâm buông ra, chặt chẽ khóa cô lại trong chăn.

“Đừng xuống giường, anh chốc nữa lấy chút thức ăn lên.” Điểm điểm hôn lên khóe miệng cô, Lý Ý dịu dàng thấp giọng nói.

Phác Ngôn đem hơn phân nửa gương mặt vùi vào trong chăn, chỉ lộ ra bên ngoài một đoạn nhẵn bóng thanh tú sống mũi cùng đôi mắt, kiêu kiêu my my khẽ gật đầu một cái, lại từ dưới chăn vươn tay lôi kéo anh, giọng nói không tự chủ được ngây thơ: “Sớm một chút trở lại.”

Lý Ý lần đầu tiên được nhìn thấy bộ dạng ngây thơ của cô, tâm thần nhộn nhạo, bước chân càng thêm dịch chuyển không ra.

Vừa mở cửa ra, lính cần vụ liền chạy nhanh tiến lên trước, chào một cái, sốt ruột báo cáo: “Lão thủ trưởng muốn gặp ngài! Đã ở thư phòng trên lầu chờ thật lâu!”

“Cậu tới từ lúc nào?” Lý Ý cau mày.

“Xế... chiều ạ.” Lính cần vụ trẻ tuổi vừa nói liền đỏ mặt.

Lý Ý trong lòng suy nghĩ phiền toái, động tác đóng cửa bất giác cũng có chút gấp gáp, trên giường nửa mê nửa tỉnh Trương Phác Ngôn nghe được tiếng vang kia, suy nghĩ một chút không yên lòng, vẫn là ngồi dậy.

4. Chương 4

“Cha, cha tìm con?” Vừa vào thư phòng, Lý Ý liền thấy không khí không đúng, mẹ cũng đang ở đây, lặng lẽ xua tay một cái với anh. Anh cẩn thận quan sát sắc mặt cha, quả nhiên tình hình có vẻ rất nghiêm trọng.

“Cha?” Anh tự nhiên ngồi xuống.

“... Cài lại áo cho tử tế đi rồi hãy nói chuyện với cha mày.” Lý Kiến Nghiệp nghiêng răng nghiêng lợi nói xong câu đó, bàn tay đặt trên bàn học gần xanh đã nổi hết lên.

Lý Ý liền vội vàng cài lại áo sơ mi, che kín trên gáy kia mấy dấu hồng hồng mới mẻ ái muội.

Lý Kiến Nghiệp nhắm lại mắt, khống chế tức giận, tận lực tâm bình khí hòa hỏi: “Con hôm nay làm cái gì? Ông Vương lúc này gọi điện cho cha, nói con nửa đường rời khỏi chỗ, chẳng biết đi đâu.”

“Thực sự là có chuyện rất trọng yếu.” Lý Ý khóe mắt nhảy nhảy, khẽ cúi đầu nói.

Lý Kiến Nghiệp không nhịn được tức giận, rầm vỗ bàn một cái, ngay cả nghiên mực trên bàn cũng bật bắn lên.

“Thằng khốn này! Đây là hội nghị cấp bậc nào hả! Thế mà mày cũng dám coi thường! Thực là đồ khốn kiếp!”

Lý Ý im lặng, “Cha, cha đừng kích động, bảo trọng thân thể.”

“Sống lâu như vậy làm cái gì?! Không bằng sớm bị mày tức chết cho xong!”

Mẹ Lý Ý nghe thấy lời xui xẻo như vậy, lập tức khiển trách ho khan. Lý Kiến Nghiệp nhìn bà một cái, vừa giận giận dùng dùng trừng mắt nhìn con trai một cái, nhưng là cuối cùng kiềm chế, bình tĩnh lại chút.

“Cha từ đầu liền nói qua với con, Trương gia kia hai đứa con gái, một kiêu một kiêu.” Chậm rãi, ông trầm thía nói tiếp “Phác Ngôn nó quả thực rất ưu tú, nhưng phụ nữ ưu tú thường thường đồng thời cũng cực mãnh liệt muốn thể hiện: cao ngạo, thích chơi trội, trong mắt không có người khác! Nhà chúng ta như vậy, thân phận của con hiện giờ, lại cả địa vị sau này, cưới một đứa khéo léo, biết nghe lời ——”

“Cha!” Lý Ý lạnh lùng cắt đứt lời ông, sắc mặt đã không vui “Cha bây giờ nói lời này có ý nghĩa gì?”

Một bên mẹ Lý Ý mắt thấy hai cha con sắp sửa ầm ỹ, vội vàng giúp đỡ nói chuyện hòa hoãn không khí: “Lúc đầu chị hai chỉ con gái út Trương gia cho Lý Ý nhìn, cũng không nói rõ ràng tên, chỉ nói đây là con gái út Trương gia mà... Con bé nhất thời căng thẳng mồm miệng nói không rõ, nói sai tên rồi, cũng không có thể trách Lý Ý cầu hôn nhầm rồi.”

Lý Kiến Nghiệp nổi giận dùng dùng hừ một tiếng.

“Nhưng con cũng quá là qua loa. Chuyện chung thân đại sự, sao có thể đâm lao phải theo lao chứ?” Mẹ ôn nhu nói với Lý Ý “Khi đó Tần gia còn chưa chính thức đưa sính lễ, chúng ta làm bộ như không biết, giành trước một bước, người khác cũng không nói gì được!”

Bởi vì cha trầm mặc ngẫm thừa nhận, mẹ liền tiếp tục cố gắng quở trách Trương Phác Ngôn đủ thứ không bằng Trương Phác Ngọc.

“Mẹ đừng nói nữa.” Lý Ý ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn mẹ, ánh mắt chân thật, “Con cảm thấy Phác Ngôn rất tốt, vô cùng tốt.”

Lý Kiến Nghiệp cười lạnh, ánh mắt sắc bén đảo qua vết cào chưa lành trên cằm cùng cần cổ con trai, “Con-thấy-nó-rất-tốt?”

Mẹ nhìn nhìn anh, thở dài một tiếng: “Phác Ngôn mới đầu sau khi vào cửa, cha mẹ cũng là thích nó. Chúng ta làm cha mẹ, chỉ đơn giản hi vọng con của mình sống tốt. Cha mẹ cưới vợ cho con là vì muốn bảo đảm con cuộc sống hài lòng, sự nghiệp như ý, nhưng con xem một chút hiện tại, con với nó, hoặc là ngọt ngào đến chảy nước ra, chính sự cũng đem quăng, hoặc là liên rùm beng đến long trời lở đất, xong lại còn ra tay đánh nhau... Con trai, mẹ là thật không nhìn ra người vợ này có điểm nào tốt cả.”

Bọn họ cần con dâu là một con búp bê xinh đẹp, Phác Ngôn không chỉ tính cách độc lập, cũng lại quá có chủ kiến.

Lý Ý chậm rãi đứng lên.

“Mẹ, đầu tiên, có một chuyện quan trọng nhất cũng cơ bản nhất, mẹ đã nói sai rồi —— cưới Phác Ngôn, cũng không phải là cha mẹ cưới vợ, mà là con cưới vợ. Mẹ, cô ấy là Lý phu nhân được cưới hồi hoàng hôn, với mẹ đều là giống nhau.” Lời này anh thông thả nói, từng chữ từng chữ, mặt mẹ tái nhợt đi.

Anh cũng không vì vậy mà dừng lại: “Hoặc giả là cha mẹ lại càng coi trọng khả năng cống hiến cho gia tộc của con cùng Phác Ngôn, nhưng điều mà con cùng cô ấy coi trọng nhất, lại là bản thân lẫn nhau. Chuyện cầu hôn nhằm, con sau này nửa lời đều không muốn nghe lại lần nữa.”

Một đời gia chủ cùng gia mẫu Lý gia đồng loạt biến sắc mặt.

Lý Kiến Nghiệp ngay cả tức giận cũng tạm thời quên mất, ánh mắt nhìn về phía con trai, trừ bỏ khiếp sợ cùng thất vọng, còn có một loại mất mát “ngày nay rốt cuộc cũng đến”.

Mà một khắc Lý Ý nhìn như bình tĩnh trầm ổn, trong lòng cũng chịu khổ sở. Cha mẹ không tiếng động khiển trách cùng bắt bẻ dĩ bất lực, không thể không thoái nhượng, khiến cho anh cảm giác đến cô độc.

Trải qua một thời gian dài anh đều duy trì một loại giả tạo, vờ như làm cánh diều không gió, còn chưa đủ để chống đối lại cha mẹ. Loại giả tạo duy trì giữa anh cùng với cha mẹ này khiến anh có thể tạm thời đẩy ra thứ theo chân quyền lợi địa vị cùng nhau mà đến – cô độc. Cha mẹ cho dù chưa bao giờ cho anh chân chính ý nghĩa làm người bạn đồng hành, nhưng bọn họ ước thúc, ở một trình độ nhất định cũng có thể cho thành một loại bạn đồng hành nào đó.

Mà bây giờ vì Phác Ngôn, anh bóp nát loại giả tạo này.

“Thật xin lỗi.” Trương Phác Ngôn thanh âm trong veo lạnh lùng phá vỡ khoảng trầm lặng tựa hồ ngăn ngủi lại thay đổi cả một triều đại này. Lý Ý cả kinh, quay đầu nhìn lại, quả nhiên cô đang đứng ở cửa thư phòng, tựa hồ đã đứng yên thật lâu. Bàn tay bám vào cánh cửa, khớp xương ngón tay bởi vì dùng sức mà phình trắng.

“Con làm phiền một chút ——” cô đẩy cửa đi vào, đi tới trước mặt cha mẹ chồng, “Con cũng không phải là cố ý nghe lén, nhưng nếu nghe được, thì không thể làm bộ như không biết. Làm tổn thương Lý Ý là con không đúng, tính tình không tốt giận dữ con cũng là có lỗi. Con dâu mà cha mẹ muốn, phải toàn tâm toàn ý giúp đỡ Lý Ý, bản thân chưa đủ tốt, con quả thực là không thích hợp.” Cô chậm rãi nói, vợ chồng Lý gia á khẩu không trả lời được. Lý Ý mấy lần há mồm muốn ngắt lời, rồi lại ở dưới vẻ mặt lạnh nhạt đến cực điểm của cô mà lui trở lại.

Trương Phác Ngôn nhận thấy, nghiêng đầu nhìn anh một cái, khẽ mỉm cười, “Đúng rồi, cảm ơn anh vừa rồi đã đứng về phía em.”

Nói xong, cô đi ra ngoài, tấm lưng thẳng tắp.

Lý Ý sắc mặt khó coi vô cùng, trầm mặc nhìn cha mẹ một cái, đuổi theo.

Chuyện Phác Ngôn chuyển về nhà mẹ đẻ, không bao lâu cả thành phố liền đều biết.

Tuy đúng là Trương gia tối cực chiều cô con gái út, nhưng Trương Phác Ngôn cũng là niềm kiêu ngạo của Trương gia, Lý gia như vậy coi thường cô, nhục nhã nhưng là cả nhà Trương gia! Trương tư lệnh cho tới bây giờ đều là tùy tiện mặc kệ chuyện của con gái, nhưng một khi nhúng tay, tuyệt không có đường sống. Lần này ông nổi cơn tam bành, ngày thứ hai đón Phác Ngôn về liền mời tới chiến hữu cũ lúc đầu làm mai mối chứng hôn, sầm vang chớp giật nói muốn Phác Ngôn với Lý Ý li hôn.

Cùng một ngày, xe Lý Ý vừa mới rẽ vào đường riêng của Trương gia đại trạch thì bốn cái bánh xe đồng loạt bị đánh nổ. Lý Ý từ trên xe bước xuống đi bộ, ở cửa đại môn bị vệ binh mang súng thật đạn thật lễ phép mời trở về. Anh một đường xông vào đến phòng khách, mấy người anh trai của Phác Ngôn Phác Ngọc đặc biệt chạy về từ chiến trường biên cương bao vây quanh anh, không nói một lời, hung hăng đánh anh một trận.

Mấy anh vợ đều là xuất thân từ quân đội, trong lòng lại căm tức thay cho em gái, xuống tay độc vô cùng, Lý Ý bị đánh hết sức thê thảm.

Nhưng dù có thảm hơn nữa, anh cũng không rên một tiếng.

Lúc Trương Phác Ngôn từ trên lầu chạy như bay xuống thì Lý Ý đang giơ lên cánh tay ngăn cản một cái ghế đánh tới, gỗ lim đánh vào trên thân thể, một thanh âm rầu rĩ vang lên, nhéo chặt lòng người không thôi. Trương Phác Ngôn dưới chân mềm nhũn, từ mấy bậc thang cuối cùng nhảy xuống, chân đau lão đảo chạy tới, cả người té nhào vào trên người anh, ôm chặt lấy che chở.

Cô em gái luôn luôn bình tĩnh lại thất thố thành ra như vậy, đám con trai Trương gia dù có lại nhiệt huyết sôi trào cũng biết không ổn, từng người một ngượng ngùng thả xuống vũ khí trong tay, sờ sờ mũi tránh đi ra ngoài.

“Anh thế nào rồi?!” Cô vươn tay lau đi vết máu trên mặt anh, ngón tay run rẩy lạnh lẽo.

Anh nằm ở trong ngực cô, nhắm hai mắt không lên tiếng, Trương Phác Ngôn lại càng nức nở nghẹn ngào: “Lý Ý...?!”

Lý ý mở mắt ra, muốn nói với cô cái gì, lại nhịn không được trước phát ra một tiếng rên rỉ vô cùng đau đớn. Cô lập tức nước mắt như mưa, ôm chặt lấy anh, cúi đầu dán vào trán của anh.

Lý Ý không để ý đến thương tích trên người, phản thủ ôm cô thật chặt.

“Phác Ngôn....” Anh gian nan mà trân quý gọi tên của cô, dừng lại hồi lâu, chát chát nói: “Đều là anh không tốt.”

Thiên ngôn vạn ngữ, cuối cùng anh chỉ nói ra được câu này.

“Không phải là lỗi của một mình anh.” Trương Phác Ngôn lau nước mắt, cổ họng khàn khàn nói.

Cô lúc này đã tỉnh táo lại đôi chút, dịu anh tựa vào trên ghế sa lon, bắt đầu kiểm tra vết thương.

Chỉ một chút thời gian ngắn này mà tay anh đã sưng phồng lên. Cô cởi khuy, vén lên ống tay áo anh, cùng lúc nghe thấy anh hít vào một hơi, tay cô run rẩy một chút cảm giác cũng không có.

Lý Ý vươn một tay khác kéo lấy cô, “Phác Ngôn” thanh âm của anh thật thấp, vô lực mà gấp gáp, “Người anh muốn cưới, từ đầu tới cuối đều là em.”

Trương Phác Ngôn dưới tay bận bịu “Đêm đó lúc anh hỏi tên Phác Ngọc em cũng có ở đây. Em nghe được — Lý Ý, chuyện cho tới bây giờ, em cũng không có ý định truy cứu cái gì, anh cũng không cần phải tốn công giải thích.”

Lý Ý trong chốc lát kinh ngạc, cười khỏ, “Cho nên em nghĩ rằng anh thật sự cầu hôn nhầm người? Phác Ngôn, em thật sự nghĩ rằng anh sẽ bị Phác Ngọc lừa gạt được sao?”

Cô giống như không có nghe được lời của anh, bước đầu kiểm tra không có gì đáng ngại, cô cố gắng diu anh đứng lên: “Thử xem xem có đứng lên được không. Vết thương của anh nhất định phải lập tức đi bệnh viện.”

Lý Ý không thêm để ý chút nào, cầm lấy cánh tay cô đỡ lấy mình, kéo cô lại gần hơn, hỏi: “Phác Ngôn, trong lòng em anh đến cuối cùng là dạng người gì? Lại có... vị trí thế nào?”

5. Chương 5: End

Trương Phác Ngôn rút tay ra từng chút, phòng khách sáng ngời mà hỗn loạn, giống hệt như lòng cô giờ phút này. Cô ngẩng đầu nhìn vào mắt anh, lẳng lặng nói, “Em đối với Tần Uẩn động tâm là thật, nhưng đừng nói là em sau này lại gả cho anh, mà thậm chí kể từ khi biết anh ta thích Phác Ngọc, em cũng chưa từng có liếc mắt nhìn qua anh ta — Anh nghĩ rằng cả cõi đời này có thể có người nào giống như anh, để cho em Trương Phác Ngôn phải vì hấn mà chịu tổn thương. Anh toàn tâm toàn ý tính toán để em gả cho anh, yêu anh, từng bước từng bước thận trọng, làm sao có thể không thành công đây? Giờ này anh ở trong lòng em là cái gì vị trí, cần gì phải hỏi nữa đây?”

Lý Ý đáy mắt cay xè, ngây ngốc, nóng bỏng nhìn cô, yết hầu cao thấp trượt, cổ họng giống như bị hun khói qua, kêu tên cô một tiếng cũng thực khó khăn... Từ lần đầu tiên thấy cô cũng đã bắt đầu chờ cô nói ra lời này, hôm nay rốt cục đợi đến, thế nào cũng không nghĩ đến lại là trong tình cảnh thế này..

Trương Phác Ngôn đẩy tay anh ta vươn tới ra “Lý Ý, anh nói đó là tương kế tựu kế, em lại thà rằng anh là đâm lao phải theo lao.”

Nói xong, cô cũng mặc kệ anh, cầm điện thoại trên bàn định để cho người đi đưa anh vào bệnh viện. Cổ tay chợt trầm xuống, anh ta thế nhưng lại tự chống dậy, từ từ đứng lên!

“Cho nên anh mới nói đều là anh không tốt.” Vừa dứt lời, anh không nhìn được ho khan một tiếng, bắt lấy điện thoại trong tay cô để lại chỗ cũ, thật sâu nhìn cô một cái, sau đó che vết thương bên sườn, hơi khom người, từ từ từng bước một hướng ra phía ngoài, rời đi.

“Anh xác thực tính toán để em gả cho anh. Phác Ngôn, em nhất định không nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt sớm đến mức nào, em cũng nhất định không biết, lần đầu tiên anh nhìn thấy, có bao nhiêu kinh diễm. Phác Ngôn, anh làm sao có thể đem người khác trở thành em? Người nào đã từng thấy Trương Phác Ngôn, làm sao còn có thể đem người khác trở thành em? Anh trăm phương ngàn kế, anh từng bước cẩn trọng, anh... đối với em là vừa gặp đã yêu!”

Trầm thấp mà khô khốc thanh âm theo một người một đường đi xa, Trương Phác Ngôn ở sau lưng anh, đứng thẳng tắp tại chỗ, cần mu bàn tay không tiếng động khóc lớn.

Cuộc đánh hội đồng của mảnh nam Trương gia này khiến cho vốn là đuổi lý Lý gia lập tức ngược lại chiếm thế thượng phong: con gái bảo bối của Trương gia các người bắt bẻ cho vài câu cũng không được, rường cột của Lý gia chúng ta thì chẳng lẽ lại đánh được sao?! Còn ra tay nặng như vậy!

Lý gia cả tộc lên tiếng, Trương gia lại cũng không chút nào để ý, trong khoảng thời gian này hai nhà ầm ĩ không thôi. Ban đầu một cuộc hôn nhân mỹ mãn cảm động khắp cả thành phố, giờ phút này lại thành chuyện chê cười lớn nhất của các đại gia trà dư tửu hậu.

Lý Ý bị thương thật không nhẹ: xương ống chân phải bị nứt, hai bên xương sườn mức độ tổn thương khác nhau, thậm chí còn kèm theo chút chấn động não.

Nhưng bị đưa đến bệnh viện, tỉnh lại sau hôn mê, người đầu tiên anh muốn gặp, như cũ vẫn là vợ anh.

“Nó thì coi như là vợ cái gì?! Ta Lý gia không có con dâu như vậy! Đi đem giấy ly hôn Trương gia đưa tới cầm đến, nếu tỉnh rồi, thì ký một chữ đi! Sớm chấm dứt cho tốt!” Lý Kiến Nghiệp giận dữ không phải chuyện đùa, một phen phát tác cong, ngã ngồi xuống ghế ngồi bên cửa sổ, lồng ngực kịch liệt phập phồng.

Lý phu nhân ở một bên khuyên, ngoảnh đầu lại nôn nóng muốn nói cái gì, lại thấy thần sắc trên khuôn mặt gầy gò của con trai vẫn như cũ quật cường, bà vừa đau lòng lại không đành lòng, nghẹn ngào nói không ra tới nửa chữ.

Chưa đến một phút, quả thực một bản văn kiện được đưa tới. Lý Kiến Nghiệp còn chưa mở miệng, Lý Ý liền vật lộn đứng lên tự tay nhận lấy, một cái cũng không nhìn, trực tiếp xé thành hai nửa.

“Con muốn nghỉ ngơi, cha mẹ đi ra ngoài trước đi.” Anh một nhọc nằm xuống, ánh mắt nhìn trần nhà bình tĩnh không gợn sóng, giọng nói cũng như vậy “Con tuyệt đối sẽ không ly hôn với cô ấy!”

Lý Kiến Nghiệp bật dậy: “Nghịch tử!”

Lý Ý nhắm hai mắt lại.

Lý Kiến Nghiệp cuối cùng bị khuyên rời đi, trong phòng bệnh đã bị đập nát một mảnh hỗn độn. Lý Ý tựa vào đầu giường, tay chậm rãi xoa hai bên thái dương đau đớn không dứt.

“Cộc cộc cộc.”

“Đi ra ngoài” anh đầu cũng không nhắc, “Ai cũng không gặp.”

“Cô em vợ xinh đẹp khả ái cũng không gặp sao?”

Lý Ý nâng mắt, quả nhiên là Trương gia Trương Phác Ngọc giá lâm.

Trương Phác Ngọc quan sát một phòng hỗn độn cùng Lý Ý toàn thân thương tích, trên mặt viết sáu chữ to “Vui sướng khi người gặp họa”.

“Anh đừng trách các anh em đánh anh. Ba em lần này bị chọc tức, nhất định phải cho nhà anh biết mặt một chút, mẹ em khuyên thế nào ba cũng không nghe. Bây giờ nghe nói anh bị đánh, ba được giải hận, nên cũng không nói đến chuyện đối phó với nhà anh nữa.”

Lý Ý thở dài “Thả con săn sắt bắt con cá rô, anh hiểu được.”

“Anh hiểu là tốt rồi” Trương Phác Ngọc vẽ mặt “Thằng nhóc này còn rất hiểu chuyện”. “Các anh em đánh anh là vì tốt cho anh và chị của em, anh nên cảm tạ bọn họ a ~”

Lý Ý khước miệng giật giật mấy cái, yên lặng, ngón tay xoa thái dương thêm dùng sức.

Trương Phác Ngọc cũng mặc kệ hấn, hết nhìn đông lại nhìn tây.

Lý Ý chờ một chốc thấy cô vẫn như cũ không có động tĩnh, nhịn không được, thanh thanh ho khan một tiếng “Em vợ này?”

“Sao vậy?” Trương Phác Ngọc nghiêng đầu, tựa như cái gì cũng không biết hỏi ngược lại hấn.

“Em không có lời nào muốn nói sao?”

“Nói? A, có!” Lý Ý quả nhiên sắc mặt lập tức phấn chấn, Trương Phác Ngọc âm thầm cười trộm, cố nhịn cười, nghiêm trang nói: “Thật xin lỗi a! Hồi khiêu vũ năm ngoái em không nên nói dối anh! Nếu sớm biết anh không phải là tính toán hưng sư vấn tội mà là muốn kết hôn với em, em liền nói thật cho anh biết em là Trương Phác Ngọc. Chắc!” Cô nói xong, vẽ mặt tiếc hận lắc đầu một cái.

Lý Ý có tu dưỡng tốt hơn chẳng nữa cũng không nhịn được đen mặt.

Có thể thấy được bộ dáng tức giận của hấn, Trương Phác Ngọc lại càng vui vẻ hơn.

“Em có vẻ như cảm thấy rất đáng tiếc?” Giọng nam du dương rơi xuống, một chàng trai dáng vóc cao lớn mảnh khảnh đã từ ngoài cửa đi vào, dừng ở sau lưng Trương Phác Ngọc, cười tủm tỉm đưa tay khoác lên vai cô.

Trương Phác Ngọc lập tức che miệng lại, mãnh liệt lắc đầu.

Tần Uẩn hiển nhiên đã thói quen chuyện này, cũng không so đo với cô. Anh hàn huyên đôi câu với Lý Ý, chợt vỗ vỗ cô vợ không hiểu chuyện “Thăm bệnh rồi thì chúng ta đi đi, nơi này cách phi trường khá xa, cũng sắp đến giờ lên máy bay rồi, chúng ta sớm chút lên đường đỡ khỏi bị muộn.”

“Vâng!” Trương Phác Ngọc rì rì gật đầu, liếc nhìn chàng trai trên giường bệnh trầm mặc xoa huyết thái dương “Chị gái em hận nhất là người khác tới trễ.”

Lý Ý quả nhiên liền lập tức bật phắt dậy “Cô ấy muốn đi đâu?!”

Tần Uẩn ưu nhã mỉm cười trầm mặc, Trương Phác Ngọc nghiêng đầu, kinh ngạc vạn phần: “A? Anh không biết sao?”

Câu xin lỗi của nữ tiếp viên hàng không vừa vang lên thì trong lòng Trương Phác Ngôn liền căng thẳng, lúc trở lại sảnh chờ nhìn thấy cả một đoàn lộn xộn kia, liền biết mình đã đoán đúng.

Cô cũng không phí sức đi tìm Lý Ý, bước ra hai bước liền đứng lại, không bao lâu tự nhiên là bị mấy lính cần vụ hoặc xa hoặc gần dõi theo. Cô chờ ở tại chỗ, dòng người xung quanh qua lại, đủ loại thanh âm hỗn tạp ập đến, nhưng cô vẫn có thể rõ ràng nhận ra tiếng bước chân nặng nề hỗn loạn của anh.

Nhưng Lý Ý còn chưa đến gần cô, trong sảnh chờ liền ập vào đoàn người khác —— Trương tư lệnh mang theo mấy con trai khí thế hùng hổ đi đầu phía trước.

Lần này đã có kinh nghiệm, cả một đám núp ở phía sau, ai cũng không dám tiến lên động thủ với Lý Ý, Trương tư lệnh tự mình giơ chân đạp anh nằm ngã trên mặt đất.

“Thật uổng phí ta trước đây coi trọng mày như vậy! Gặp chuyện lại muốn cứ như vậy mang theo Phác Ngôn bỏ trốn? Một chút trách nhiệm cũng không có!” Trương tư lệnh luôn luôn đem đứa con rể này so với con trai mình còn hài lòng hơn mấy phần, lần này tức giận không phải chuyện đùa.

Trương Phác Ngôn sớm thả xuống hành lý trong tay, tới đỡ anh dậy. Anh chống mình từ dưới đất bò dậy, ho khù khụ không giải thích được, âm ức vạn phần, “Phác Ngôn...” Anh bắt lấy tay cô, “Chuyện gì xảy ra? Không phải là bọn họ muốn đưa em đi Mỹ định cư sao?!”

Anh nhìn về Trương Phác Ngọc đứng giữa đám người, cô em vợ mới vừa rồi còn mặt ân cần “mật báo” chính lúc này đang trắng trợn phẫn cái mặt quỷ với hắn.

Giữa nước sôi lửa bỏng, anh mới biết mình đã bị lừa...

Phác Ngôn trừng mắt nhìn em gái cùng với Tần Uẩn khoanh tay xem náo nhiệt một cái, đỡ chồng đứng lên, ngay trước mặt cha đang thối râu trợn mắt cô không tiện phát giận, không thể làm gì khác hơn là ghé vào lỗ tai anh thì thầm rằng: “Em gạt ba đi về quê mời ông ngoại ra làm cứu binh! Anh tên ngu ngốc này! Còn nói sẽ không bị Phác Ngọc lừa gạt?! Giờ thì tốt rồi a!”

Lý Ý nhìn một chút cô vẻ mặt tiếc hận rên rết không thành thép, lại nhìn một chút phía sau mình, này đó thủ hạ đang dùng ánh mắt không thể tin không chớp mắt theo dõi hắn, lại nhìn một chút nhóm mãnh nam ở Trương gia đối diện đang trợn mắt nhìn hắn... Lý Ý cam chịu nhắm mắt lại, chán nản áp lên người cô.

An an ổn ổn nghiêm túc sống nhiều năm như vậy, toàn bộ mặt mũi hôm nay coi như đều mất hết.

“Kéo nó ra! Đem Phác Ngôn mang về!” Trương tư lệnh tiếng hô chấn động cả đại sảnh.

Lý Ý mở mắt ra, một phen kéo qua tay Phác Ngôn, khẽ gầm lên: “Đi theo anh!” Liền lôi cô thật nhanh chạy ra phía ngoài.

Người của Trương gia sau lưng muốn đuổi theo, người của Lý gia ngăn lại không cho, âm ỉ náo nhiệt vô cùng. Trương Phác Ngôn đầu tiên bị anh lôi kéo, sau lại không biết vì sao càng chạy càng nhanh, nắm tay anh chạy ra khỏi sảnh chờ.

“Anh làm gì vậy?!” Cô vừa chạy vừa lớn tiếng hỏi.

“Bỏ trốn a!” Anh một thân thương tích, chật vật không chịu nổi chạy ở trong gió, chưa bao giờ từng có thích ý phóng túng như vậy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lan-dau-gap-go>